

Instytut Pamięci Narodowej - Gdańsk

<https://gdansk.ipn.gov.pl/pl2/aktualnosci/198966,Uroczystosc-oznakowania-tabliczka-weterana-grobu-Kazimierza-Lisowskiego-wpisaneg.html>
06.05.2024, 21:26

Uroczystość oznakowania tabliczką weterana grobu Kazimierza Lisowskiego wpisanego do ewidencji grobów weteranów walk o wolność i niepodległość Polski - Gdańsk, 14 marca 2024 r.

14 marca 2024 r. na Cmentarzu Centralnym „Srebrzysko” w Gdańsku miała miejsce uroczystość oznakowania tabliczką weterana mogiły Kazimierza Lisowskiego „Kazbeka”. Kazimierz Lisowski od 1943 r. działał w strukturach Armii Krajowej, w Powstaniu Warszawskim walczył w Dywizjonie Motorowym Obszaru Warszawskiego AK w rejonie Starego Miasta i Śródmieścia.

Kazimierz Lisowski urodził się 1 listopada 1905 r. w miejscowości Obuchowicze w rejonie grodzieńskim jako syn Adama i Stefanii z d. Tołczko. Szkołę podstawową i gimnazjum ukończył w Grodnie w 1927 r., zdając w tym samym roku egzamin dojrzałości. W 1932 r. ukończył prawo na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. W 1929 r. ukończył Szkołę

Podchorążych Rezerwy Piechoty w Berezie Kartuskiej. Przed wojną był ppor. rezerwy 81. pułku piechoty i pracował jako urzędnik administracji wojskowej w Sztabie Głównym w Warszawie. Od maja 1939 r. pełnił obowiązki kwatermistrza w kierownictwie robót fortyfikacyjnych. W 1940 r. zamieszkał w Warszawie, gdzie pracował jako intendent w Szkole Handlowej. W 1943 r. rozpoczął działalność w ruchu oporu, w strukturach Armii Krajowej. W Powstaniu Warszawskim walczył w Dywizjonie Motorowym Obszaru Warszawskiego AK, wchodzącym w skład zgrupowania „Kuba”, „Sosna”. Dywizjon Motorowy walczył na pododcinku wschodnim w obszarze ulic Leszno, Tłomackie, Długa, Gęsia do Franciszkańskiej. Ze Starego Miasta udało mu się przejść kanałami do Śródmieścia. W Śródmieściu brał udział w obronie barykady w Alejach Ujazdowskich na wysokości ambasad francuskiej i bułgarskiej. Po kapitulacji stolicy dostał się do niewoli niemieckiej i został osadzony w obozie jenieckim Sandbostel, a następnie w Lubece. Wolność odzyskał w maju 1945 r. Do kraju powrócił 20 grudnia 1945 r. 10 stycznia 1946 r. został zdemobilizowany i przeniesiony do rezerwy. Zamieszkał w Gdańsku, gdzie pracował jako prawnik i ekonomista. Od 1952 r. był kierownikiem Biura Zespołu Opiniodawczego Politechniki Gdańskiej. Odznaczony Medalem Zwycięstwa i Wolności 1945, Medalem za Warszawę 1939-1945, Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Warszawskim Krzyżem Powstańczym oraz Krzyżem Partyzanckim.

Został pochowany na Cmentarzu Centralnym „Srebrzysko” w Gdańsku (rejon IX, kwatery V WOJ, rząd 1, nr grobu 57). Decyzją prezesa IPN mogiłę wpisano do ewidencji grobów weteranów walk o wolność i niepodległość Polski.

Opracowanie: Natalia Zych-Janukowicz (OBUWiM IPN Gdańsk)